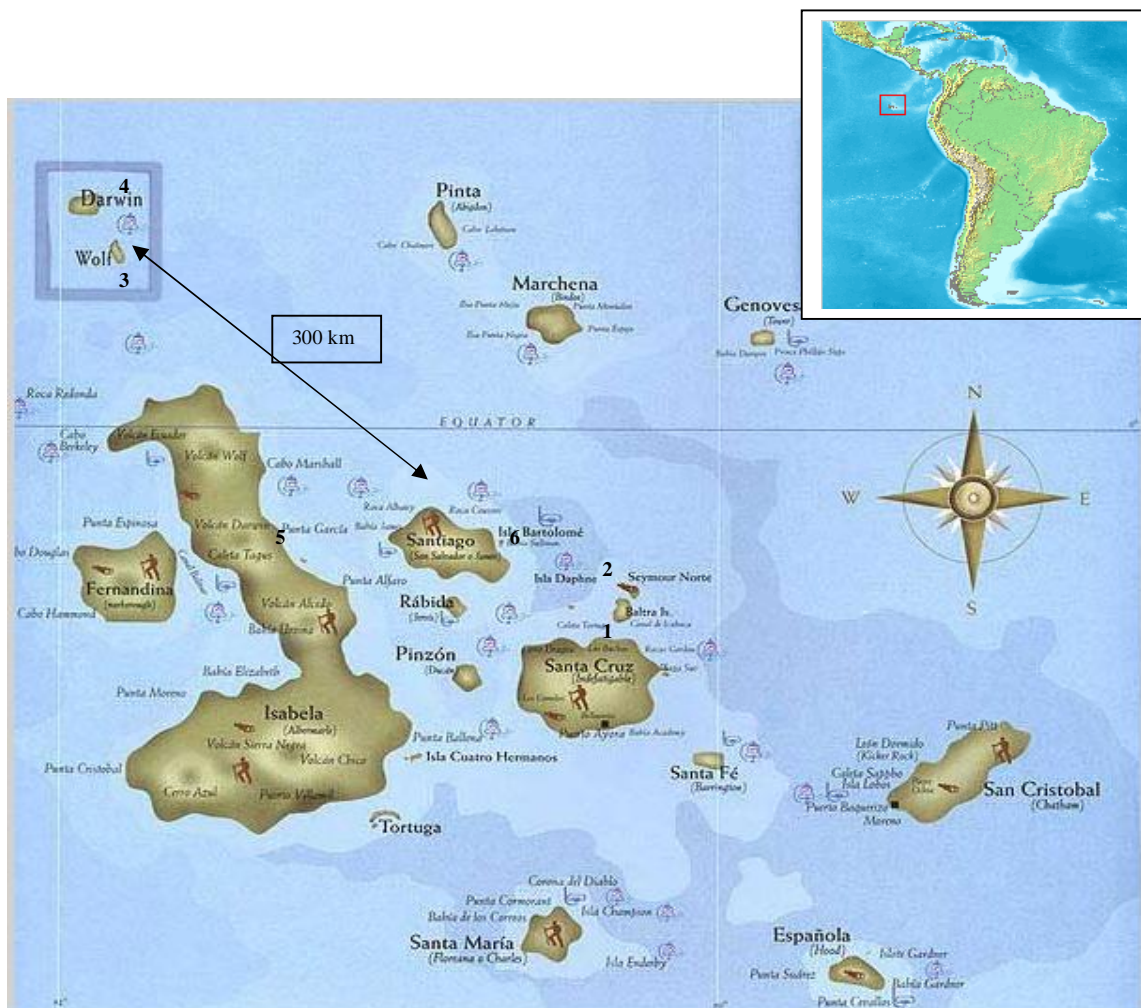

De Galapagos eilanden : mag het wat meer zijn...!

Ergens medio 2006 kwam Agnes met het lumineus idee aandragen om een duikcruise te organiseren naar de Galapagos eilanden (in het Spaans ook bekend als de Islas Encantadas of betoverde eilanden). Tja, wie kan er aan zo'n voorstel weerstaan? Iedereen kent wel de Galapagos eilanden van Charles Darwin en zijn schip de Beagle, van de reuzelandschildpadden, van de vinken en de land- en zeeleguanen. De meesten ook nog wel van de zeeleeuwen, de albatrossen, de fregatvogels, de blauwvoet- en roodvoet genten. Sommigen weten misschien ook nog dat er pinguïns voorkomen – de enige plaats trouwens ter wereld waar men ze op de evenaar vindt – evenals aalscholvers die niet meer kunnen vliegen, dat er walvissen leven evenals keerkringvogels en dat er actieve vulkanen zijn. Doch quasi niemand weet dat de Galapagos eilanden minstens evenveel te bieden hebben - en misschien zelfs nog meer - onder het wateroppervlak als erboven. Dit is de absolute top om te duiken !!

Fijn om weten is ook dat scenario's zoals in Egypte, Mexico of Thailand, waar de hoeveelheid duikers monumentale proporties aanneemt, zich er (nog niet) voordoen. Je hebt inderdaad wel de rechtstreekse vluchten met "jets" vanuit Quito of Guayaquil doch dit zijn er hooguit een 5 à 10 per dag gezien de opgelegde quota's door de Ecuadoriaanse overheid. De meeste toeristen stappen dan rechtstreeks aan boord van hun (luke)jachten vanwaar ze de grote eilanden Isabela en Fernandina gaan verkennen. Bijna iedereen bezoekt ze enkel boven water. Mogelijks wordt er wel eens gesnorkeld op plaatsen waar zeeleeuwen en zeeleguanen te zien zijn, maar zij die enkel voor het duiken naar de Galapagos eilanden komen zijn niet dik gezaaid. Zeker niet in de periode die wij uitkozen, zijnde einde Mei. Als je bovendien vraagt om het merendeel van de duiken te doen op Wolf en Darwin, twee piepkleine eilanden zo'n 20 uur varen vanuit Baltra, ons beginpunt, dan begrijp je best dat de druk van de mens er nog zeer beperkt is. Althans van de duikers. Wat (piraat)vissers er al dan niet aanrichten is onduidelijk. Ecuador beschikt noch over de manschappen noch over de middelen om deze vorm van visserij te controleren laat staan te ontraden.

Zoals reeds eerder gezegd, had Agnes een schitterend idee met ons deze reis voor te stellen. Al gauw bleek de boot, bestemd voor 20 duikers, gevuld. Met veel enthousiasme en hoge verwachtingen bereidden we ons voor op deze toch wel unieke reis. Naarmate de maanden verstreken bereikten ons onheilspellende berichten. De boot die we hadden vastgelegd bleek ineens niet meer beschikbaar. Dan maar twee kleinere boten. Ja maar, wie zou dan met wie op welke boot varen. Sommigen begonnen te twijfelen of ze nog wel zouden meegaan. Een kleine onnauwkeurigheid in de totale reiskost wees bovendien uit dat de vlucht Quito – Baltra nog niet was ingecalculeerd. Oei, nog eens 400,-EUR erbij. Dag na dag dunde de groep (spijtig genoeg) uit, zodoende dat er op de duur nog maar 10 kleine negertjes overbleven... Net wat de boot aankon. De boot die ons huisje ging worden voor een dikke week vaarde onder de mooie naam M/S Encantada. (zie afbeelding boven). Deze tweemaster heeft een lengte van 21,5 m en vaart aan een kruissnelheid van 7 knopen. Aan boord heb je twee compressoren (helaas bovendecks) wat toelaat om voor een 10-tal duikers drie duiken per dag te organiseren. De boot vaart met twee zodiacs die de duikers naar de duikplaatsen brengen. De kamers zijn voor twee personen geschikt, met elk een rudimentair WC'tje en sanitair. Het achterdek laat toe dat 5 duikers zich gelijktijdig aankleden. Nergens overbodige luxe maar al bij al best te doen. Over de bemanning, alleen maar lof. Ze waren biezonder geroutineerd en efficiënt en bovendien genoten we van een meer dan uitstekende keuken.

Eindelijk was het dan zover. Na de onvermijdelijke reeks geldelijke stortingen staan we gepakt en gezakt op de luchthaven van Zaventem. Het afscheid van vrouw en kindjes moet nog verteerd worden maar anderzijds keek ik ook reeds uit naar deze duikreis die wel eens de “moeder aller duikreizen” zou kunnen worden. De verwachtingen waren alleszins bij eenieder hooggespannen.

We hadden ons allemaal min of meer gehouden aan de voorgeschreven 20 kg bagage en het lukte elkeen vrij aardig om al het duik- en fotomateriaal te laten inchecken. Op een haar na echter miste Jean-Marc zijn vlucht. Foutieve gegevens met betrekking tot de reservatie zorgden ervoor dat hij niet op de passagierslijst voorkwam. Gelukkig was er nog plaats op elk van onze vluchten zodat snel een ticket kon worden bijbesteld.

Ik heb het over vluchten -in het meervoud- want inderdaad, het waren er een hele resem. Brussel -> Amsterdam -> Bonaire -> Guayaquil -> Quito -> Baltra. Alstublieft!!

Nu ja, steendood als ik was bij het vertrek heb ik er alleszins gebruik van gemaakt om wat slaap in te halen. Ik zou die deugddoende gewoonte ook gedurende de rest van onze reis aanhouden.

Een eerste stop in Amsterdam liet ons toe om nog wat calorieën op te slaan. Vervolgens stapten we aan boord van een MD-11 van KLM. Ongeveer halfweg de reis haalde men ons uit onze slaap om in de transithal van het vliegveld van Bonaire te gaan plaatsnemen zodat het vliegtuig een eerste horde passagiers kon laten gaan en tevens wat kon bijtanken. De crew maakte er ook handig gebruik van om met de Noorderzon te verdwijnen en uit het donker verscheen een kersverse bemanning die ons naar Quito zou begeleiden. Bij het ochtendgloren streken we neer in Guayaquil (tevorens nog nooit van gehoord maar blijkbaar de belangrijkste havenstad van Ecuador) voor een korte tussenlanding. Spoedig waren we opnieuw “airborne” voor onze finale vlucht op het Zuid Amerikaanse vasteland, namelijk naar de hoofdstad van Ecuador.

Quito ligt op bijna 3000 m hoogte. Het is omgeven door enkele mooie vulkanen waarvan de meest imposante de Cotopaxi (5987 m) is. De luchthaven zelf bevindt zich midden in de stad en is omgeven door een aantal krottenwijken.

De landing verliep ook hier vlekkeloos. Tijdens het wachten op onze bagage in de transithal, viel ons oog meteen op de talrijke foto's van de Galapagos eilanden die er ophangen. Je beseft plots dat deze eilandengroep nu toch wel heel dichtbij komt. In de transithal stellen we ook vast dat Amerikaanse toeristen de Galapagos eilanden wel degelijk nog steeds bezoeken. Dit ongeacht de recente verkiezing van de linkse president Correa wiens regering de politici in Washington niet ècht een al te warm hart toedraagt. Interessante evolutie is wel dat de oude Boeing's 727 stilletjesaan vervangen worden door spiksplinternieuwe Airbus A-321's. Dat zal “Uncle Sam” niet leuk vinden! Een uurtje of twee moesten we wachten en dan was het opnieuw inchecken geblazen. Het scheelde geen haar of we vlogen alweer over Guayaquil. In extremis bleek dat het dan toch een rechtstreekse vlucht van Quito naar Baltra werd. Oef !

De vlucht van Quito naar Baltra, een afstand van zo'n goeie 1000 km over de Stille Oceaan, verliep heel vlot. Na een goed uurtje vliegen was het dan eindelijk zo ver. We zagen enkele eilanden opdoemen. Zeil- en motorboten lagen in de baai aangemeerd. En voor we het wisten taxieden we gezwind naar de terminal building. Deze moest zowat de meest rudimentaire aankomsthal geweest zijn die ik tot dusver gezien had. Het bestond uit niet meer dan wat riet, wat balken, wat bakstenen en wat golfplaten. Na het betalen van onze "National Park Fee" (100 US Dollars) en na het oppikken van onze bagage, stapten we met z'n allen op de bus die ons naar de haven voerde, om er onze boot, de M/S Encantada, eindelijk te mogen begroeten. We waren ondertussen al een respectabele 27 uren onderweg.

In de haven moesten we nog even op de zodiacs wachten wat ons toeliet om kennis te maken met onze eerste Galapagos endemen : twee landleguanen (*Conolophus Subcristatus*). Dit zijn heuse levende fossielen, relieken uit de tijd van de dinosauriërs. Ze deden me wat denken aan de leguanen en hagedissen uit Australië, maar ze zagen er nog nèt iets voorhistorischer uit. Op hun rug en aan de basis van hun kop hebben ze stekels die ze toch wel een heel apart uiterlijk geven (zie foto boven). Ze zijn verzot op cactussen en kunnen het soms maandenlang stellen zonder zoet water.

Na een korte zodiac rit kwamen we aan bij onze boot. Wat leek hij klein!! Waren we te veel verwend geweest met boten die we afhuurden op eerdere duikvakanties?

Tja, na een eerste inspectieronde, na het inpalmen van onze kamers en na het aantrekken van short en T-shirt keerde al snel het tij en kregen we het er best naar onze zin. We vernamen ook dat we diezelfde namiddag nog een "check dive" zouden doen om zo, vanaf de volgende ochtend, operationeel te zijn voor het èchte werk. Waaaw, onze allereerste duik op de Galapagos eilanden. 't Was eindelijk zover! Hoe ging dat meevallen?

Men had ons tevoren wel gewaarschuwd dat de zichtbaarheid op sommige plaatsen maar matig kon zijn gezien Mei beschouwd wordt als een overgangsperiode...

Helaas bleek dit ook helemaal te kloppen!! Erger nog, ook het aantal vissen en de verscheidenheid aan soorten viel tegen. Op een tijgerslangaal en enkele geelstaartdoktersvissen na, was deze eerste duik heel pover geweest. Bovendien moest ik 20 kg lood (!) meetorsen ingevolge het gebruik van aluminium flessen, een dubbeldelig duikpak en het hanteren van een onderwatercamera. Alsof dit allemaal nog niet genoeg was bleek bovendien de watertemperatuur ook maar zo'n 20 °C te zijn. Je zou je in godsnaam afvragen wat je hier was komen doen. Lag het aan de duikplaats? Lag het aan de verandering van het klimaat? Lag het aan onze tè hoge verwachtingen? Hadden we bepaalde dingen over het hoofd gezien? Zouden al onze duiken zo zijn?

Dit kon toch niet!

Met gemengde gevoelens kroop ik die nacht in bed, doch moe als ik was kon ik niet eindeloos blijven piekeren over deze eerste ontmoeting met de onderwaterwereld van de Galapagos en voor ik het wist belandde ik in dromenland.

Onze bemanning had ons die nacht in alle stilte vervoerd van het kanaal van Baltra (1) naar het Noorden van het eiland Seymour (2). Hier zouden we onze tweede duik maken. Na een korte briefing vertrokken we als eerste groep met één van de twee lokale duikinstructeurs. Onze derde duikinstrucator en organisator van de reis was Jean-Marc Claes van “Time to Dive” in Hasselt ; 15.000 duiken “and still going strong”.

Francis en ik hadden beiden onze camera’s mee en hoopten ècht op veel beter dan de dag voordien. Onderweg, met de zodiac naar de duikplaats varende, zagen we fregatvogels, bruine noddy’s, blauwvoetropelikanen, lavameeuwen, zwaluwstaartmeeuwen, ja zelfs een schitterende keerkringvogel met sierlijke lange staartpennen, en ook zeeleeuwen die af en toe hun kopje boven water staken om te zien wie er zoal met hen ging meespelen. Eenmaal onder water waren we snel gerustgesteld. De zichtbaarheid was in tegenstelling tot de dag voordien goed.

Nog geen 5 minuten waren we aan het duiken of daar kwam een schitterend exemplaar van de gevlekte adelaarsrog naar ons toe gezwommen. Ik had er al wel vaker gezien maar zo’n kanjer was toch wel ècht indrukwekkend. Een spanwijdte van 2 meter zal niet overdreven zijn. Wat verder zag ik een witpuntrifhaai naar mij toezwemmen. Hij ontweek me en verdween wat hoger achter een rots. Ik kon het niet laten om even een kijkje te gaan nemen achter die rotsblok. Daar lagen nog eens 5 witpuntrifhaaien in elkaar gestrengeld te slapen in een kleine grot. Enig mooi.

Nog wat verder moesten we halt houden want we kregen het bezoek van een zeeleeuw. Speels, wendbaar, lief, sierlijk, kortom fascinerend, zo kan je deze wezens omschrijven wanneer ze zich onder water voortbewegen. Ze zijn heel nieuwsgierig en schamen zich niet om recht in de camera te komen kijken en bellen te blazen of nog om in de zwemvliezen van de duikers te bijten. We dachten dat het nu toch welletjes was geweest voor deze duik maar nog maar amper waren onze woorden uitgesproken of daar kwam een “zwerm” van zo’n stuk of 10 gevlekte adelaarsroggen “aangevlogen”. Ze passeerden rakelings langsheen een gigantische school barracuda’s. Tja, wat een verschil met die saaie duik van gisterennamiddag. Ik keek even op m’n manometer om te zien wat ik nog in m’n duikfles had en moest spijtig genoeg tot de conclusie komen dat ik terug naar de oppervlakte zou moeten palmen. “Helaas” lukte dit niet want daar zag ik alweer zo’n 10 witpuntrifhaaien in een school toertjes draaien boven een in een sterke stroming gelegen rots. Al weer enig mooi !

Francis concludeerde, eenmaal terug aan boord, dat dit wel zijn allermooiste duik tot nog toe geweest was. Ja, dit was zeker een toptien duik waard !

De tweede duik van de dag was wat minder interessant doch een horde zandaaltjes, enkele witpuntrifhaaien, een mooi exemplaar van de gemarmerde stekelrog en een speels zeeleeuwje zorgden voor de “highlights”. Over de derde duik moet niet veel gezegd worden. Hoe het kwam dat onze lokale duikinstructeurs zo gemakkelijk in de fout gingen is me nog steeds niet duidelijk. Van een duik welke doorgaat in de late namiddag met een lage zonnestand, aan de niet-zonnekant, met zwakke zichtbaarheid en waar je bovendien ook nog tegen de stroming in moet palmen, wel daarvan weet je dat deze duik gedoemd is te mislukken. We maakten er gebruik van om nadien, weze het beleefd, toch even de puntjes op de ‘i’ te zetten.

Na alweer een smakelijke maaltijd genuttigd te hebben was het tijd om het anker te lichten. Ons doel voor de komende dagen waren immers de kleine eilandjes Wolf (3) en Darwin (4) welke zo’n 17 à 20 u varen van Seymour verwijderd liggen. We hesen het grote zeil en zetten koers in Noorwestelijke richting voor een bezoek aan de “crème de la crème” van de Galapagos eilanden, althans voor duikers. Bij valavond zagen we twee fregatvogels rond onze mast cirkelen en even later zaten ze hoog en droog in de mast met de boot mee te varen. “Never complain about a free ride” zullen ze gedacht hebben. Was het nu 20 u of 21 u, ik weet het niet meer, maar één ding was zeker, voor mij was ‘t bedtijd !!

De volgende ochtend ging ik, onder het motto “de ochtendstond heeft goud in de mond”, een kijkje nemen bovendeks. De zon was net opgekomen, ’t was omstreeks 6 u ’s morgens. We waren al zo’n 10 u aan het varen en daar zaten we dan, moederziel alleen, ergens in de Stille Oceaan. Niets te zien aan de horizon, geen boten, geen eilanden. Gelukkig was de zee aangenaam rustig. Onze twee fregatvogels reisden nog steeds mee in de mast.

Omstreeks 8 u namen we een overheerlijk ontbijt en dan gingen we alweer bovendeks de wacht houden. “Wie niet kijkt, niet ziet”, luidt mijn lijfspreuk. Zo simpel is het meestal. Een walvis of dolfijn kan je niet zien als je beneden ligt te slapen. Dus, daar zat ik dan, bovenop de stuurhut, te turen naar de horizon. Omstreeks 11 u kregen we het eiland Wolf in zicht. Eerst een wazig stipje maar langzaam werd het scherper afgelijnd. Ik meende walvissen te zien aan de basis van de rotsen van het eiland, maar na enige tijd bleken dit de golven te zijn die tegen de rotsen sloegen. Loos alarm dus, doch even later verschenen er tientallen dolfijnen, de zogenaamde spinnerdolfijnen (ook wel langsnuitdolfijnen genoemd - *Stenella Longirostris*). Het zijn onvervalste acrobaten voor wie salto’s en

achterwaartse flips, al dan niet in combinatie met een enkele of dubbele schroef, een makkie is. Vooraan aan de boeg van de boot zwommen een aantal tuimelaars (*Tursiops truncatus*) in de golven. Dit zijn ietwat grotere dolfijnen welke beter bekend zijn onder de naam “flipper”.

We gooiden het anker uit aan de Oostzijde van het eiland. Deze rotsformatie welke de naam Wolf draagt is zo'n 300 m hoog en ik schat zo'n kilometer breed. Het wemelt er van de zeevogels.

Enkele fregatvogels lieten hun rode keelzak zien en probeerden hiermee de aandacht te trekken van de wijfjes. Tja, gaat het er bij de mens ook niet zo aan toe?

Overall waar je keek zag je leven, zowel op land als in de zee. Met de regelmaat van de klok kwamen groene schildpadden een kijkje nemen om dan spoedig weer hun reis onder water verder te zetten. Deze plaats had iets magisch. Het zou ongetwijfeld een schitterende duik opleveren ! Wel leek het alsof de stroming ongelooflijk sterk was. De stromingslijnen waren duidelijk aan de oppervlakte zichtbaar. Een heel accurate briefing zou hier zeker niet misstaan. 't Zal je maar overkomen dat je iemand tijdens het duiken zou kwijtspelen. Mede door de duidelijke richtlijnen die Jean-Marc ons in België reeds had meegegeven, was iedereen voorzien van een trappenballon, een duiklamp, een fluitje (al dan niet aangesloten op de lage druk darm van je ontspanner) en mogelijks zelfs een stroboscopisch knipperlicht.

De zodiac bracht ons op de scheidingslijn van de stroming, dit is de plaats waar deze tegen het eiland botst en in tweeën breekt. Hier, in dit stromingsrijk gebied, maak je de meeste kans om grote scholen pelagische vissen te zien.

De zichtbaarheid was hier helaas ook niet geweldig. Dit hield verband met de algenbloei enerzijds en met de vermenging van koude en warme waterstromen anderzijds. De gesluisde zon maakte het er niet ècht beter op. Toch zagen we alweer een school gevlekte adelaarsroggen evenals een aantal groene schildpadden vergezeld van hun pilootvissen. Een nieuwsgierige Galapagoshaai (*Carcharhinus Galapagensis*) evenals schimmen van geschulpte hamerhaaien (*Sphyrna Lewini*)(zie foto onderaan) kwamen het plaatje vervolledigen.

Het was overduidelijk, hier was zeer veel groot leven te bespeuren. We moesten echter nog wel het ideale duikprofiel uitkiezen om alles beter tot zijn recht te laten komen.

Voor de volgende duik spraken we af om op 30 m diepte van het rif weg te zwemmen, “in de bleu”. Zodoende zouden we onder de grote groep hamerhaaien terechtkomen, wat

ons spectaculaire beelden zou opleveren van de karakteristieke silhouetten van deze heersers van de zee. Het plan verliep feilloos maar wat we ook wisten was dat we in de sterke stroming zouden terechtkomen en dus dat we de kant palmend niet meer zouden kunnen bereiken. Geen nood, we bleven keurig samen, enkelen bliezen hun trappenballon op en zodoende vervolgden we onze driftduik “in de bleu”. We kregen onderweg gezelschap van een aantal flink uit de kluiten gewassen geelvintonijnen. We begonnen nu ook ècht wel te begrijpen waarom deze plaats zo geprezen was bij duikers.

Eenmaal weer aan de oppervlakte gekomen, hesen we ons in de zodiac. Deze was ons blijven volgen van zodra de skipper onze trappenballon had opgemerkt. Tijdens het terugvaren kregen we nogmaals het gezelschap van zowel de spinnerdolfijnen als van de tuimelaars.

De M/S Encantada lichtte, éénmaal iedereen terug aan boord was, het anker, om naar de Noordkant van het eiland rustiger oorden te gaan opzoeken om de nacht door te brengen. Hier scheurden de wolken plots open en het schouwspel van zonlicht, mist, loodrechte wanden tot de nok gevuld met krijssende zeevogels snoerde elkeen de mond. We staarden naar dit hallucinant schouwspel en kregen er gewoonweg kippevel van. We bleven allemaal als genageld aan dek staan en keken naar de warme kleuren van de ondergaande zon. Ja, hier waren we voor gekomen. Dit zijn de sterke momenten van het leven, de momenten die voor eeuwig in iemands geheugen gegrift blijven.

Enkele “diehards” besloten om hier ook nog een nachtduik te doen. Het bleek een juiste keuze te zijn. Deze plaats was ’s nachts gewoonweg vergeven van de murenes. Overal waar je keek zag je ze, het merendeel zelfs vrijzwemmend. We kwamen ook een tweetal ‘slapende’ groene schildpadden tegen evenals enkele langoesten.

Eenmaal terug aan boord van het schip gekomen zochten we, na alweer een lekkere maaltijd genuttigd te hebben, onze kajuit op en vooraleer in slaap te vallen projecteerden we nog eens in gedachten de schitterende beelden van al het moois dat we die dag alweer hadden mogen beleven.

Om 4 u ’s nachts werd het anker gelift en vaarden we verder Noordwaarts naar Darwin, het zustereiland van Wolf en tevens het meest Noordelijk gelegen eiland van de Galapagos Archipel.

Darwin is nog kleiner dan Wolf, ruw geschat zo’n 100 m hoog en zo’n 500 m breed. Ook hier wemelt het van de vogels maar bovendien wordt het eiland gekenmerkt door een stenen boog welke zo’n 15 à 20 m hoog moet zijn (zie foto onderaan). Het doet me denken aan die enig mooie stenen boog in het Arches National Park in Utah, met name Delicate Arch.

Darwin is qua duiken de kers op de taart. Hier kom je gewoonweg alles tegen... en bovendien nog op één en dezelfde duik ook.

De duikinstructeurs zagen dat de homogeniciteit van de groep groot was en dat daardoor de moeilijkheidsgraad van de duiken wat verhoogd kon worden. Dit zou ons in staat stellen om gedurende de komende twee dagen de allerbeste duiken te maken die we waarschijnlijk ooit zouden maken, met name onvervalste 'ontdekkingsduiken'.

Een duik op Darwin ter hoogte van de stenen boog omschrijven, komt grosso modo op het volgende neer : vooreerst stap je in de zodiac en vaar je naar de boog. Onderweg zie je zeeleeuwen en pelsrobben die zitten te luieren op de rotsen. Boven hen wemelt het van de roodvoet genten (*Sula Sula Websteri*), de gemaskerde genten (*Sula Granti*), de fregatvogels (*Fregata Magnificens*) en de zwaluwstaartmeeuwen (*Larus Furcatus*). Op het eiland kan je ook de vampier vinken (*Geospiza Difficilis*) zien fladderen. Gezien er noch op Wolf noch op Darwin permanent zoet water te vinden is, hebben deze vinken de gewoonte aangenomen om kleine wonden te pikken bij vogels die ofwel op het nest zitten ofwel bij de kuikens ervan. Door het bloed te drinken geraken ze aan het nodige vocht om te overleven.

Laag boven het water vliegend zie je ook de stormvogeltjes (*Oceanodroma Castro*), ongeveer zo groot als een zwaluw, evenals de pijlstormvogels (*Puffinus Galapagensis*). Vinnen van dolfijnen doorklieven het wateroppervlak en verraden zo hun aanwezigheid. In de nabijheid van de stenen boog zie je ook regelmatig de schitterende roodsnavelkeerkringvogels (*Phaeton aethereus*) met hun lange staartpennen overvliegen. Aan de voet van de boog is het dan even zoeken naar de juiste plaats om kopje onder te gaan, net op de plaats waar de stroming breekt.

Eénmaal te water moet je je reppen om op 15 m diepte achter de grote rotsblokken te gaan postvatten. Pech als je last hebt met het klaren van je oren want dan ben je gegarandeerd een speelbal van de hevige stroming welke hier aanwezig is. Echter, wie stroming zegt, zegt ook haaien. En om ze te zien hoeft je hier helemaal niet diep te gaan. Je zet je neer en wacht gewoon af. Met de regelmaat van de klok passeren er groepen hamerhaaien welke zich gewillig laten poetsen door de kleinere koraalvissen. Tussen de hamerhaaien door zwemmen er ook Galapagos haaien mee. Af en toe passeert er een groene schildpad welke zich maar al te graag laat filmen.

Kleine manta's, de zogenaamde dwerghuivelsroggen (*Mobula Munkiana*), zijn ook hier regelmatige bezoekers. Grote groepen makrelen en tonijnen komen een kijkje nemen naar deze bizarre wezens welke wij, duikers, voor hen wel moeten zijn.

Adelaarsroggen, murena's, tal van kleurrijke tropische vissen zoals ondermeer de reuzenkoraalklimmer (*Cirrhitus Rivulatus*) (de Hieroglyphic Hawkfish in het Engels, vanwege het hiërogliefachtige kleurenpatroon) zorgen voor een meer dan boeiend decor.

Doch, wanneer het op klaarlichte dag plotsklaps donker wordt en er zich boven je hoofd een grote schaduw komt nestelen, dan pas, ja dan pas slaan letterlijk alle stoppen door...

We hadden wel enigszins gehoopt om hem er te zien ook al wisten we dat we niet op het ideale tijdstip gekomen waren. Volgens de duikgidsen is het ideale seizoen om walvishaaien (*Rhincodon Typus*) te zien in de Galapagos, van Augustus tot November. Wij waren er einde Mei...

Twee maal was ik naar Mozambique gegaan om hem te zien, doch zonder resultaat. Aan 'Richelieu Rock' op de Similan eilanden in Thailand had hij zich evenmin laten zien. In de Rode Zee was het al niet beter gesteld, zelfs niet in de Zuidelijke waters van Soedan. Exmouth, de plaats aan de Australische Westkust om walvishaaien te 'spotten', bezochten we helaas in de slechte periode. Een bezoekje brengen aan de baai van Sorsogon in de Filippijnen was me tot op heden nog niet gelukt.

This time however luck was at our side !

Het voor mij meest begeerde zeewezen was er, daar, boven ons, in al zijn "grandeur". Dit exemplaar was gigantisch. Volgens de instructors was dit er eentje van zo'n meter of 12. Vergelijk het met een autobus welke boven jou hangt. Ik kon er niet van over. Verrast om deze walvishaai zo plots te zien verschijnen, bleef ik daar op m'n rotsblok zitten, totdat het dier langzaam in het grijze decor van de oceaan verdwenen was. Ik was met verstomming geslagen. Was dit een groot exemplaar zeg ! Het deed me ook iets dat we deze walvishaai 'by fair means' gevonden hadden. Geen helikopters, geen spotterplanes, geen zodiacs die er achter aangaan. Evenmin een snorkelduik.

Neen, we mochten hem, bellenblazend, ademend aan onze eigenste duikfles, in al zijn grootsheid gadeslaan, en dan nog van onderen bekeken, met de zon op de achtergrond.

Dacht je nu ècht dat een duik op Darwin zo zou eindigen?

Wel neen ! Wanneer je, nog steeds met verstomming geslagen weer tot bij de zodiac komt, wordt je begroet door een tiental nieuwsgierige en speelse tuimelaars die rondom jou rondjes beginnen draaien en kunstjes beginnen opvoeren.

En om pas ècht in schoonheid te eindigen vaar je nadien nog even door naar de pelsrobberkolonie waar je nog eens een half uurtje gaat spelen met deze innemende wateracrobaten.

Darwin, de "moeder aller duikplaatsen" !

Onze twee volgende duiken aan de stenen boog van Darwin gingen verder crescendo.

Ook nu weer zagen we walvishaaien. 't Waren er ineens zelfs twee geworden.

Deze keer begaven we ons naast deze giganten. Ze scheerden ècht rakelings langs ons heen. De mond van deze zachtaardige planktoneters is ongeveer zo groot als een volwassen duiker. Indrukwekkend als hij recht op je af komt !

Talrijke vissen zwommen mee met deze kolossen. Soms waren het remora's, soms waren het haaien. Ik herinner me het beeld van een Galapagoshaai welke naast een walvishaai zwom. Deze Galapagoshaai maakte, ongeacht zijn drie meter lichaamslengte, maar weinig indruk. Hoe alles plots zeer relatief kan worden, ook onder water. Dat het hoofdstuk "Darwin" een hoogtepunt van de reis was en evenzeer een hoogtepunt in onze duikcarrière hoeft geen betoog.

Op een zonovergoten namiddag temidden van een vlakke zee vatten we de terugreis aan. 20 u varen hadden we voor de boeg. Maar dit was gezien de omstandigheden allesbehalve een marteling. We genoten van de stenen boog en het eiland Darwin daarachter. We vaarden alweer voorbij Wolf, doch deze keer aan de Westkant. We zagen grote groepen roodvoet- en gemaskerde genten terugvliegen van de open zee naar hun nesten op Wolf. We merkten bij valavond een vin op aan het wateroppervlak. Het was beslist geen vin van een zoogdier gezien het dier niet aan de oppervlakte kwam ademen. Het was evenmin deze van een zeilvis of de vleugeltip van een manta, neen, het was de staartvin van een rustende walvishaai. Tja, we hadden geen tijd om onze vinnen en masker aan te trekken en een kijkje te gaan nemen. Spijtig...

De zonsondergang werd aangewend om een mooie groepsfoto te nemen. Na zoveel mooie duiken hadden we die alvast nog te goed. En stralen dat iedereen deed !

Ettelijke uren later, bij zonsopgang, nadat de bemanning beurtelings de nacht door gevaren had, zagen we het grote eiland Isabela voor ons in de verte opdoemen. Aan de Oostkant, daar waar de zon net opkwam, zagen we de kleine eilanden Pinta en Marchena. We hadden prachtweer. De zon scheen op de met wolken omgeven toppen van de vulkanen Wolf (1707 m) en Darwin (1325 m). Schitterend gewoon. De lavastromen van de recentste uitbarstingen, voor Wolf zelfs zo recent als 1982, gaven aan welke enorme oerkrachten hier allemaal aan het werk geweest waren. De begroeiing was er schaars. Hier en daar wel enkele cactusachtige planten en aan de kust her en der ook mangroves. We planden om te duiken aan Cabo Marshall. Deze plaats is vooral bekend voor zijn manta's en dwergduivelsroggen.

Tegen de middag meerden we aan in de baai. We waren hier alweer moederziel alleen. Onze twee dagduiken waren helaas weinig zaaks. Zoals reeds eerder aangehaald speelde de slechte zichtbaarheid ons parten. Sommigen zagen de dwergduivelsroggen, anderen dan weer niet. Groene schildpadden waren daarentegen wel goed vertegenwoordigd. Wat echter wel bijzonder was, was onze zodiac uitstap tussen de twee duiken in. Met z'n drieën, Luc, Francis en ikzelf, gewapend met onze onafscheidelijke camera's, gingen we ervandoor voor een rasèchte Galapagos-safari. We kwamen er onze eerste Galapagos pinguïn (*Spheniscus Mendiculus*) tegen, de enige pinguïn wereldwijd die je op de evenaar aantreft. Hij kan er overleven gezien de aanwezigheid van de koude Cromwell en

Humboldt stroom welke zorgen voor voldoende voedselaanvoer. Het is de meest zeldzame pinguïnsoort ter wereld met nog slechts zo'n 1500 exemplaren in leven. Een andere "elusive species" is de Galapagos aalscholver (*Nannopterum Harrisii*) de enige aalscholver die het vermogen om te vliegen is kwijtgespeeld. Waarschijnlijk is hem dit niet fataal geworden gezien de afwezigheid van natuurlijke vijanden. Alhoewel verwilderde katten, ratten en geiten recentelijk heel wat schade hebben weten aanrichten aan de endemische fauna en flora. Ze worden daarom ook meedogenloos bestreden. Ook van deze soort blijven er op en al een 800 broedparen over.

Op de rotsen zaten zeeleguanen (*Amblyrhynchus Cristatus*) te zonnen. We hadden in het begin van onze reis reeds zijn landbroertje gezien en nu was het de beurt aan de zeeversie ervan. Op land "tanken" deze koudbloedige dieren energie bij afkomstig van de zonnestrallen waarna ze alweer in het koude water duiken voor een smulpartij van zeewier. Het zijn geofefende zwemmers die met elegante staartbewegingen zichzelf vrij snel verder weten te propulseren.

Andere opmerkelijke gasten waren de bruine pelikaan (*Pelecanus Occidentalis Thagus*), de Galapagos reiger (*Butorides Striata*), de blauwvoetgenten (*Sula Nebouxii*) en de ongewoon kleurrijke 'sally lightfoot' krab (*Grapsus Grapsus*) (zie foto boven).

We bewonderden eveneens een Galapagos zeeleeuw welke zich als herdershond gedroeg. Hij had een school geelstaartdoktersvissen weten te verschalken en zwom eromheen aan de oppervlakte net als een herdershond een kudde schapen bijeenhoudt.

Onze nachtduik werd maar zwakjes bijgewoond maar zoals steeds hadden de afwezigen ongelijk. Het leverde ons alleszins een mooie ontdekking op, namelijk de roodlip vleermuisvis (*Ogcocephalus Darwini*) (zie foto onderaan). Deze vis lijkt geenszins op de vleermuisvissen van de Rode Zee of Indische Oceaan, maar heeft opmerkelijke rode lippen enerzijds en heeft anderzijds z'n buik- en pectorale vinnen zien evolueren naar een soort van rudimentaire pootjes. Hij is een slechte zwemmer en gebruikt letterlijk deze "pootvinnen" om zich "stappend" voort te bewegen. Over grillen van de natuur gesproken!

Diezelfde nacht vaarden we alweer door om de dag erop, langsheen de kust van het eiland Santiago, te kunnen duiken. De duikplaats heette Cousin's Rock en zou, evenals Darwin, voor eeuwig in ons geheugen gegrift blijven.

Het eiland staat bekend voor zijn rijke visbestand, maar vooral voor zijn zeepaardjes (*Hippocampus Ingens*).

Waaaaw, mogelijks mijn allereerste zeepaardje uit mijn duikcarrière. Na 20 jaar duiken mag dit toch wel, niet? De duikinstructeurs hadden ons van tevoren goed uitgelegd waar we moesten kijken (zo tussen de 3 m en de 20 m), dat het beestje zo'n 25 cm groot kan worden en dat het van kleur zowat alle tinten kan aannemen. Bovendien hangt het in koraaltakken vast met z'n staart en doet het weinig moeite om op te vallen. Hoopgevend klonk dit niet ècht. Zodoende vertrokken we vol goede moed, op zoek naar onze hippocampus. We keken, tuurden, zochten, gluurden, doch we boekten weinig

voortgang. Wel zagen wel hopen kogelvissen, hagedisvissen, spitsnuitkoraalklimmers, zelfs berekreeftjes, maar de hippocampus, die bleef uit.

Op een bepaald ogenblik doemde een donkere schim voor ons uit, een soort grot. Hoe dichter we erbij kwamen, hoe duidelijker het werd dat dit geen grot was maar wel een gigantische bol vissen. Als ik zeg gigantisch dan bedoel ik dat ook : 10 m breed en 15 m hoog minstens. Om u een idee te geven, wanneer we in die bol vissen inzwommen werd alles volledig donker. Meer nog, de eerste groep van 5 duikers zat er volledig in zonder dat we ze van buitenaf konden zien. Een onvervalste sardine run doch niet in Zuid-Afrika maar wel op de Galapagos. De vissen waren trouwens sardienachtigen, de black striped salema (*Xenocys Jessiae*). Ineens waren we onze hippocampus volledig vergeten, meer nog, Filipke maakte ons duidelijk, met zijn intussen legendarisch geworden gebaar, dat die hippocampussen eigenlijk allemaal de ... opmochten.

In die bol passeerden ons, met de regelmaat van de klok, hongerige zeeleeuwen die achter onfortuinlijke sardien aanzaten. We wisten niet waarheen te kijken, zo overweldigend was ook alweer deze gebeurtenis.

Ik had nog maar enkele "bar-tjes" over in m'n fles en met pijn in het hart vertrok ik naar de oppervlakte. Echter, op 5 m, kreeg ik het bezoek van een flink uit de kluiten gewassen manta welke me rakelings voorbyscheerde. Over sterke impressies gesproken!

De volgende duik was alweer van 't zelfde, op één uitzondering na. Ik kreeg er, mede dankzij het geoefende oog van de duikinstructor, m'n eerste zeepaardje te zien!

We waren het er allemaal over eens, er kwam maar geen einde aan de opeenvolging van hoogtepunten. 's Namiddag maakten we een nieuwe zodiac safari, deze keer met z'n allen. We lagen met onze boot aangemeerd aan Isla Bartolomé, beter bekend dankzij z'n 'Pinnacle Rock'. Hier lagen een tiental boten voor anker, duidelijk een populaire plaats bij het grote publiek. Op onze zodiac safari kwamen we alweer de pinguïns tegen, de bruine pelikaan, de bruine noddy's (*Anous Stolidus Galapagensis*), de lavameeuwen (*Larus Fuliginosus*), de Amerikaanse scholekster (*Haematopus Palliatus Galapagensis*), de zeeleguanen, de zeeleeuwen, ... Sommigen gingen er nadien zelfs nog mee zwemmen. 's Avonds vertrokken we voor onze laatste vaart, deze die ons zou terugvoeren naar Baltra, de plaats waar we de dag nadien onze terugweg zouden aanvatten richting Quito. We genoten ook hier van een mooie ondergaande zon.

We gingen niet ver van het eiland Santa Cruz voor anker. We hadden kunnen bekomen dat een bus ons zou oppikken om naar Puerto Ayora te rijden. Dit is een klein stadje, één van de weinige trouwens op de Galapagos eilanden, welke permanent bewoond is. We deden er ons tegoed aan een aantal frisse pinten en kochten er wat souveniertjes voor het thuisfront. Meer dan voldaan blikten we terug op de afgelopen 10 dagen.

De Galapagos eilanden hadden hun belofte van wonderbaarlijke duikplaats gehouden.

Dat we zeker zullen terugkeren staat ook al vast, al is het maar omdat we de walvissen, de flamingos, de landschildpadden en de albatrossen niet gezien hebben. Andere excuses

zijn eveneens welkom **J**

Alain.